

Met de Vogelwerkgroep naar de Extremadura

Evert Contandse, Bertus van den Brink en Bert Roelofs

Vreemde vogels, maffe vogels, vrije vogels, wat trekt ons toch zo aan in vogels? Er zijn vele redenen te bedenken, maar dat vogels kunnen vliegen is iets waar wij mensen jaloers op zijn, dat moet een rol spelen. Alleen met alle hulp van de techniek kunnen wij vliegen en zelfs dan... Als vogels op trek gaan, vliegen ze weg wanneer hun instinct ze dat ingeeft. Als wij ons op trek/reis begeven, moet er van alles geregeld, en mag je blij zijn wanneer dit volgens schema loopt.

Dit jaar ging de buitenlandreis naar Spanje, de Extremadura, een gebied dat al jaren op ons verlangijstje stond. Het was er tot nu toe nooit van gekomen, omdat hotelaccommodatie voor een grote groep onvindbaar was.

Hotel Peru

Gelukkig vonden we uiteindelijk hotel Peru in Trujillo. Een oude stad midden in de Extremadura; gunstiger kon het niet. Met liefst zeventijftig VWG-ers

(een record!) stonden we op 18 april op Schiphol om naar Madrid te vliegen. Toen bleek hoe afhankelijk wij mensen zijn van techniek en organisatie, als we onze vleugels willen uitslaan. De veiligheidscontrole zorgde voor zo'n opstopping dat Albert en José, hoewel op tijd ingecheckt, het vliegtuig misten. Pas 's avonds konden ze vertrekken en ruim na middernacht kwamen ze volledig verreisd in het hotel aan.

Trujillo ligt zo'n 250 km ten westen van

Madrid, van waaruit we onze excursies konden maken.

Extremadura

De Extremadura is een gebied zo groot als Zwitserland. Het heeft een landklimaat. 's Ochtends lag de temperatuur maar net boven 0° C, maar in de loop van de dag werd het steeds warmer, tot wel 34° C toe. Het landschap is te verdelen in drie typen.

Allereerst de steppen met gras; dit jaar stond het door de zachte winter daar al een halve meter hoog. Deze vlakten zijn bekend vanwege de trappen, de grote zowel als de kleine, en de wit- en zwartbuikzandhoenders. Dit jaar lastig waar te nemen door de hoogte van het gras, maar tussen dat gras zit van alles. Daarboven zie je bijna altijd wel

Monniksgier

Bert Roelofs

Grote trap

Bert Roelofs

een zwarte wouw op jacht naar prooi. Dan is er nog het heuvelgebied, lieflijk, met kurkeiken, waartussen half wilde schapen en varkens. Daar staan ook indrukwekkende herenboerderijen, die vaak leeg of verlaten zijn.

Steile rotswanden

Tenslotte de bergen tot ruim boven de 2000 m met steile rotswanden, waar allerlei soorten roofvogels zitten. Het hele gebied wordt doorkruist door rivieren, meestal zijrivieren van de Taag. Ook zijn er moerassen, meren en vennen met de bekende steltlopers; we hebben zelfs een 'gewone' kievit gezien. Het hele gebied geeft dus de mogelijkheid om zeer verschillende excursies te doen.

We hadden negen minibusjes gehuurd, met elk zes of zeven deelnemers. De fotografen zaten met elkaar in één busje, zodat die hun eigen gang konden gaan; verder waren er vier groepen van twee busjes gemaakt.

Elke bus had een vaste chauffeur, voorzien van wegenkaarten en detailbeschrijvingen met

handgetekende situatieschetsen (typisch Engels, maar uiterst praktisch) van de verschillende excursiemogelijkheden.

Elke avond namen de chauffeurs de dag door en spraken af wie welke excursie de volgende dag zou doen.

Er was maar één bestemming, waar het echt druk was, de Montfrague, een steile rotspunt langs de Taag, waar je aas-, monniks-, maar vooral vale gieren op ooghoogte langs kon zien vliegen.

In een boom zat zelfs een nest van Spaanse keizerarenden met kuiken. De rit erheen was een ervaring op zich, niet alleen door het mooie en afwisselende landschap, maar ook door de vele waarnemingen die je er kon doen.

Het is onmogelijk om in dit korteverlag alle belevenissen en waarnemingen te beschrijven; de hele week was één aaneenschakeling van bijzondere ervaringen met voor velen zogenaamde 'lifers'.

Om maar wat te noemen; kuifkoekoek, kleine en grote trap,

roodkopklauwieren, grauwe kiekendieven, grijze wouwen, vele soorten roofvogels, noem maar op.

Volière-vogels

En voor de echte vogelaars niet interessant -ze zijn niet autochtoon en het zijn immers volière-vogels- maar toch wel bijzonder: de tijgervink en het Sint-Helenafazantje. Het belangrijkste van de week was, misschien meer nog dan de bijzondere waarnemingen, het trekken door een uniek, indrukwekkend, en zeer gevarieerd gebied. Je moet er geweest zijn om erover mee te kunnen praten. We gaan vast nog weleens, zorg dan dat je erbij

Kuifkoekoek

Bert Roelofs

